

Tal dia com avui fa...

1 any

Front unionista
El PSC, Ciutadans i el Partit Popular cerquen l'empata del Tribunal Constitucional per evitar la votació de la declaració sobiranista.

10 anys

CiU i el tripartit
Mas ofereix a ERC la meitat dels consellers del govern. El líder convergent ofereix també a Carod el càrrec de conseller primer.

20 anys

González i els GAL
El Suprem exculpa Felipe González de declarar en el cas Marey, primer sumari dels GAL, entre fortes discrepàncies dels jutges.

Full de ruta

Odei A.-Etxearte

I així haurà passat tot

Al tradicional i conegut immobilisme de Mariano Rajoy amb el procés, els últims dies s'hi han afegit dos fets rellevants, dos moviments en l'etapa de confrontació política que ja s'ha encetat entre les institucions catalanes i espanyoles. El primer: la revalidada vicepresidenta del govern espanyol, Soraya Sáenz de Santamaría, ha renovat la cartera assumint les competències estatals sobre les administracions territorials. I el segon: la decisió majoritària dels magistrats del Tribunal Constitucional d'avaluar la reforma de la llei orgànica endegada pel PP que els atribueix competències per suspendre i multar càrrecs públics per forçar l'execució de les seves resolucions. Rajoy, per tant, garanteix una mà de ferro com la de Sáenz de Santamaría sobre Catalunya, i alhora dona a l'Estat un nou botó vermell; una via legal per apartar polítics de la primera línia per la via ràpida que tan sols caldria prémer en cas d'emergència, tenint en compte el risc de re-

La desconexió potser arribarà més aviat del previst, i no n'hi haurà una de gran, sinó múltiples i petites

acció social que podria desencadenar, sense que els afectats tinguin els drets processals inherents a qualsevol procediment judicial ordinari. I, com sap Rajoy, lent.

A ningú se li escapa que les penes d'inhabilitació de càrrecs no es poden sentenciar de la nit al dia; que la causa del 9-N tan sols afecta dos polítics en actiu, com ho són Francesc Homs al Congrés i Irene Rigau al Parlament, i que, en cas de condemna, tampoc no aturarien el procés; de la mateixa manera que el TSJC no seria a temps d'inhabilitar Carme Forcadell si el govern convoca el referèndum per al setembre de l'any vinent. La CUP exerceix la desobediència judicial des de Berga, amb Montse Venturós, i des de Vic, amb Joan Coma, a l'avantguarda. La desconexió potser arribarà més aviat del previst, i no n'hi haurà una de gran, sinó múltiples i petites que, de fet, ja formiguegen a les institucions mentre uns i altres van fent, com si tot això que els Mossos detinguin alcaldes fos la mar de normal i res no hagués de passar, fins al dia que ens adonem que ja ha passat tot.

Tribuna

Pep Collelldemont. Periodista

Narcís-Jordi Aragó

Dilluns passat vaig anar a fer una volta a Camprodon, al Ripollès, amb l'excusa de la Fira del Formatge. Mentre passejava pels carrers de la vila, vaig tancar uns moments els ulls i vaig veure l'Aragó de bracet amb la Mercè que passejaven cap al tard per aquells magnífics carrers, s'arribaven fins a l'església parroquial de Santa Maria i al monestir de Sant Pere i tornaven a l'hotel per sopar i anar a un dels concerts del festival que es fa cada any a aquesta bella població, que a mi em té el cor robat. Any rere any, en Narcís i la Mercè feien les seves vacances a Camprodon. No hi fallaven mai. Jo crec que ja encarregaven l'habitació d'un any per l'altre.

VEIG EN NARCÍS A MOLTS LLOCS de Girona. Era una persona molt tradicional i era fàcil trobar-lo gairebé sempre als mateixos llocs i a la mateixa hora. No sé si en Narcís era Girona o Girona era en Narcís-Jordi Aragó. Estic convençut que sense ell Girona hauria estat diferent. Estava enamoratíssim de la seva dona, però no sé si igual o més estava enamorat de Girona. Aquests dies m'he estat llegint el número especial de Fines que ha fet El Punt Avui, dedicat bàsica-

ment a l'escriptor gironí. De veritat, tot un encert. Només llegint els articles de l'Aragó, hom torna a trobar tota la realitat gironina, aprofundida i examinada a fons. Ho sabia tot de Girona, era molt observador i estudiós alhora. Quantes vegades vaig acudir a ell per demanar-li una col·laboració, o que em resolgués algun problema. No m'atreveixo a dir que era amic de l'Aragó, però per a mi ho era. Tot i que sempre va ser una persona que marcava distàncies, no et deixava entrar gaire a les seves intimitats, era molt gelós del seu món i de les seves coses. Només un detall, algú sabia si havia estat malalt, si l'havien operat... segur que no.

En tot cas, te n'assabentaves quan havia passat. Un any li vaig demanar si ens volia fer el pregó de la festa major de Tor, un poblet de poc més de cent habitants del Baix Empordà. No li vaig haver de dir dues vegades, em va dir que sí de seguida. I va fer un pregó que de ben segur no l'hauria fet millor per a Girona o qualsevol altra ciutat important. Una obra d'art, plena de poesia i de magnífiques descripcions sobre l'Empordà.

CURIOSAMENT, EN NARCÍS no va ser mai director d'El Punt, i no és pas que no li ho haguessin ofert moltes vegades. Hi va col·laborar, els seus articles era el primer que em llegia cada dia del diari. Però mai va voler ser director. Ja ho havia estat de Presència i segurament ja en va tenir prou. Però va presidir molts anys el Consell Editorial i hi va col·laborar sempre que li demanaven. Hauran de passar molts anys fins que descobrim a fons aquest gran personatge gironí. Però serà fàcil, perquè era una persona de guardar-ho tot. Amb tot, la seva obra és tan extensa que hi haurà feina per arribar al fons. Gràcies, Narcís, per mi, amic Narcís. El poc que sé ho he après de tu.

“Hauran de passar molts anys fins que descobrim a fons aquest gran personatge gironí”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Sixena, un motiu més de discòrdia

■ La incoherència i el desconeixement ennuvola la vista i el seny d'una jutgessa en exigir un trasllat que cap entès en el tema justifica pel perill de malmetre uns murals en precari, crec sincerament que no són conscients de l'abast destructiu d'una reclamació, a més a més, fora de tot context legal. Una decisió més pensada des de l'odi que del saber dels entesos. Tossuderia política del govern d'Aragó avalada i agomolada per un sentiment de propietat mal entesa. Que els murals es malmetin, tant els és; trencar la unitat d'un museu únic en el món d'art romànic per uns motius que fan més pudor de resclosit que de res més, no importa, el fet és que tornin. Si la bogeria encomanadissa d'una justícia ancorada en l'època de Quevedo obligués, cosa que poso en dubte, a retornar

definitivament aquests murals, per evitar culpabilitats del desastre més que anunciat, que siguin els tècnics aragonesos els responsables de fer-ho. Que facin ús de la tècnica que considerin millor i més apropiada per arrencar les pintures, la de l'*strappo*, la de l'*stacco* i si fos convenient la de l'*stacco a massello*. Segurament en l'espai previst en el monestir de Sixena per ubicar els murals, amb un sac ben indicat n'hi hauria prou, aquí romanen les restes del nostre mural espellofat per criteris polítics i nacionalcatòlics.

PERE MANUEL GIRALT
Sant Just Desvern (Baix Llobr.)

Carta oberta al 'Polònia'

■ En una ocasió us vaig dir que no em perdo cap dels vostres programes. Tot i això, hi ha programes que m'indignen i són aquells en què feu aparèixer la figura de l'assassí Franco.

En començar la nostra guerra incivil, el meu pare va ésser dels primers voluntaris a allistar-se per anar a lluitar al front amb l'exèrcit republicà. Va morir a la batalla de Terol el 1938. Tenia 29 anys. Encara sento vivament el dolor a la meua pell.

La meua mare i jo durant tot el llarg malson del franquisme dur, vàrem haver de tenir molta cura de dir sempre a tothom que el nostre inoblidable marit i pare havia anat al front quan va ser cridat a files, contràriament l'assassí Franco ens hauria assassinat, a la meua mare i a mi, com va fer amb altres famílies.

En els vostres programes jo veig sempre que defenseu la democràcia, però, en el meu entendre, tenint en compte el que us he dit més amunt, en aquells sí que falleu. Quan veig la figura de l'assassí Franco, em vénen nàusees. A les vostres mans ho deixo.

MONTERRAT URPINA FARRÉ
Barcelona

Tercera edat

■ És difícil posar-me a la pell de la gent gran i veure com se senten des d'una perspectiva tan llunyana com la d'una noia de 22 anys. Tot i així, puc afirmar una realitat que els envolta: la societat els està deixant de banda. No són conscients que aquestes generacions són les que en moments de crisi han estat el coixí de tota la seva família, també són les que han lluitat per tenir una democràcia i les que han treballat des dels 16 anys per poder tirar endavant. No es mereixen que, després de tot, es percebin com a secundàries les seves necessitats. La persona que es jubila encara és prou jove i té el seu dret de poder exercir un rol actiu en la societat. S'ha d'invertir en ells i transmetre'ls que poden seguir essent un motor que faci funcionar el nostre entorn.

OLGA MONTILLA
Cardona (Bages)